

JARDINS I PARCS A REUS

IV

ELS jardins d'infants o llocs d'esbarjo per a la mainada, a més de posar, a les criatures que hi juguen, a cobert dels perills que ofereixen els carrers transitats, tenen la finalitat, educativa per excel·lència, de proporcionar-los el medi més propi per a què puguin portar a cap, en les millors condicions possibles, aquest lliure exercici que els jocs representen i que és un dels més poderosos agents del desenrotllament físic.

La dita «noi que no juga, noi que està malalt», lo mateix que el fet de què el joc sigui una de les característiques dels infants, se basen precisament en la necessitat que tenen els petits de desplegar les seves energies naturals, com a conseqüència del ràpid creixement de les cèl·lules, que necessiten fortificar-se per a funcionar i viure. I com aquest desenrotllament de l'organisme necessita, per a fer-se en millors condicions, d'aire pur i de sol, d'aquí que els nois es llancin al carrer, fugint de l'aire viciat de les escoles i de les pròpies cases i en busca de l'espai i del sol que en elles els manca.

Però en el carrer estan exposats a molts perills, no sols d'ordre físic, que no ens detindrem a detallar, perquè són ben coneguts de tothom, sinó a molts altres d'ordre moral. «Els Jardins dels Infants», petit vo-

lum publicat per l'Ajuntament de Barcelona (Comissió de Cultura), en arribar en aquest punt, diu lo que segueix :

«A part d'aquests i tants altres perills d'ordre físic com tenen els nostres nois als carrers—es refereix als que poden reportar els vehicles—n'hi corren no menys d'un d'ordre moral. Ja el mateix ambient desordenat del carrer amb homes flastomant i maltractant animals, amb anuncis de mal gust i de poca moralitat i amb tants altres mals exemples, n'és un dels majors; els barris contagiats de la ciutat són molts; els companys contaminosos hi abunden, degut una gran part a baixos elements d'immigració; els espectacles poc edificants d'infància abandonada, que no honren pas gens la ciutat, hi són freqüents, i no hi són menys freqüents els d'aquells altres nois, que tenen l'aire de petits homes viciosos, jogant a xapes i a altres jocs propis de petits vagabunds per les escales i fins per en mig de les vies públiques. Perills alguns d'aquests que, en tractar-se de noies, prenen encara un caràcter més alarmant.

.

Un altre dels perills que té el carrer, d'un ordre encara més espiritual, i en que sucumbeixen molts dels que poden deslliurar-se d'aquells altres baixos contagis, és el perill de perdre prematurament la infància. La precocitat infantil és un fet freqüentíssim entre els nostres nois. Pels carrers tot sovint s'hi troba el tipus de nois amb tots

els aires d'home, fumant, p. e., i desafiant als transeunts majors, que se'ls miren amb una certa gràcia, fent un esforç per renegar amb naturalitat, i havent perdut aquella alegria i aquella llum de la cara tant distintiva de la infància. El que arriba a aquest estat ha perdut ja aquella plasticitat, que hauria de tenir encara a la seva edat i gràcies a la qual podria essent plasmat pels pares i educadors.

Cal esmentar el cas d'aquells altres nois —especialment fills d'obriers els més humils —que en voler els pares llurs deslliurar-los dels perills dels carrers, a l'anar-se'n al treball els deixen tancats al pis i encomanats a alguna veïna. Es llavors que succeeixen els enverinaments involuntaris, el caure d'altures, el cremar-se jogant amb foc, i quan no enverinant-se lent, respirant l'aire impur de molts pisos, i encara aquell altre que tant pot contribuir al foment de les passions vulgars i solitàries, com és l'estar llargament en una soletat infecta, trista, sense sol i moltes vegades sense llum i tot, com passa en alguns pisos dels nostres rellogats.»

Heu's-aci, doncs, el per què de l'existència dels jardins d'infants, on, aprofitant el caràcter educatiu dels jocs, puguin aquests ésser un bon complement de l'obra de la formació dels nois. Aquesta mena de jardins són qualificats com un dels mediambients eminentment educatius. Però hi ha una altra qüestió importantíssima a tenir en

compte: que totes aquestes bones qualitats, sense una deguda direcció en els jocs, no solament esdevindrien nul·les, sinó que reportarien perills; de la mateixa manera que esdevindrien ineficaces si aquesta direcció passés els termes en què deu cloure's, i anul·lés, per excessiva intromissió dels directors, les iniciatives del noi en els jocs. D'aquí la importància que als Estats Units es dóna a aquesta funció de pedagog, doncs compta avui amb 6,000 directores de joc o «play-leaders».

Altre concepte positiu és l'ornamental. No hi ha cap dubte que un ben compost i ordenat conjunt d'arbres de diferent massa amb fontanes, brolladors, pèrgoles, tanques, bancs i petits edificis i monuments, té una certa fesomia estètica, que fa plaents aquests indrets de la ciutat, i, de pas, treu la monotonia i vulgaritat dels edificis que rodegen el jardí, harmonitzant sempre les valors dels mateixos.

Ultra aquest concepte d'embelliment, i apart de lo profitosos que són per a aquella educació física, la llum, el sol i l'aire purificats per la vegetació, fan els jardins d'una conveniència i d'una necessitat positives, perquè lliuren als nois, quan menys, de les infeccions a què estan exposats, per la costum tant que és en ells molt arrelada, de jugar amb la terra, sempre bruta, dels carrers i de les carreteres, com pel perill de respirar l'atmosfera carregada de pols i de microbis, sempre causa de malalties.

R. GUINART I CAVALLÉ.

